

“Hoi Gijsje, met Laurens..”

Ik had Laurens, jeugdviend van mijn man, al jaren niet meer gesproken. Nu was zijn schoonvader overleden en de familie wilde mijn hulp inroepen. Binnen een uur was ik bij hen en ontmoette ik een doortastend gezin. Eigenlijk wilden zij alles – tot de akte van overlijden aan toe - op deze avond geregeld hebben. Dit druiste tegen mijn gevoel van uitvaart begeleiden in. Ik probeer families altijd af te remmen als zij te hard gaan. Laat ze het moment doorleven, langzame stappen maken, en vooral

vertel ik hen hoeveel keuzes er zijn. Ik proefde bij dit gezin dat zij het niet zo formeel wilden en dat zij bijvoorbeeld in De Hertenkamp mooie bijeenkomsten hadden gehad; dus waarom niet met pap en alle genodigden een warm afscheid in De Hertenkamp beleven? Of misschien wel naar het crematorium en daarna met zijn allen bij De Hertenkamp het glas op het geleefde leven heffen? Deze en nog veel meer +mogelijkheden passeerden de revue, tot tenslotte moeder moe en juist onrustig werd van alle keuzes. Wij besloten onze aandacht verder op de kaart te richten en de locatie even te laten rusten. Toen de tekst van de kaart bijna gereed was, werd het voor iedereen duidelijk: geen heen en weer gerij, toch alles in het crematorium en een samenzijn op de dag er voor in het uitvaartcentrum in Alkmaar, maar dan wel op hun manier! Vader en moeder kwamen uit twee grote gezinnen en het zou wel druk worden, een soort reünie. Er moesten natuurlijk ook een wijntje, biertje en nootjes zijn. Besloten werd om een beamer-presentatie van het leven van pa te laten zien. De familie wilde beslist niet op een rijtje gaan staan. Zij wilden met iedereen kunnen praten, kijken naar de foto's, herinneringen ophalen. En ja, de kleinkinderen moesten lekker rond kunnen lopen, wat knutselen, tekenen. Gewoon ongedwongen samenzijn en het voorbije leven van pa, opa vieren.

Voor ik weer ging, wilde deze voortvarende familie natuurlijk ook al de kist regelen. Meestal stel ik dat tot later uit, omdat families al zo veel moeten regelen op een eerste dag. Niet deze familie: vader wilde een eenvoudige blankhouten kist, zo moeilijk is dat toch niet? Ik opperde, dat een eenvoudige blankhouten kist ook wel zelf gemaakt kon worden. Waren er onder de zonen en schoonzoon geen handige mannen? Nou nee, dat ging toch wel een beetje te ver, vonden de mannen. Toch probeerde ik nog een aanloop tot zelfwerkzaamheid: 'en de doe-het-zelf-kist dan?' Zelf het laatste huis van pap en opa maken? Samen deze 'Ikea-kist' in elkaar zetten en samen met de zeven kleinkinderen versieren? Iedereen was heel erg begaan met de kleinkinderen - de oogappeltjes van opa – alleen al voor hen zou het fijn zijn. Mijn hart maakte een sprongetje toen iedereen enthousiast werd en zij dus voor de DHZ-kist kozen. Ik moest hem ook meteen maar de volgende ochtend brengen, zodat er alle tijd was om het laatste huisje te maken. De volgende middag belde Annelies, dochter, mij enthousiast op. Het hele gezin had geholpen en ze hadden ontzettende pret gehad bij het maken. Dat is precies wat ik hoopte: de kist was geen heilig of eng voorwerp meer, maar het laatste huisje, met vier muren, de vloer en mooie gordijntjes die naar binnen gingen als het dak erop kwam.

Bij het samenzijn in het rouwcentrum werd ik heel warm van binnen toen ik Robin en Barry, de twee kleinzons, met hun armen op de rand van de kist geleund zag staan en over opa hoorde praten. Soms streelden ze zachtjes opa's hand. Ik was blij dat deze jongens niet bang voor opa waren omdat hij dood was, maar dat het nog steeds hun lieve opa was, van wie zij hier heel dichtbij afscheid namen. Natuurlijk was er voor alle kleinkinderen tijdens het afscheid in het crematorium een verhaal. Het verhaal van opa die in een huisje op de sterren ging wonen.

Tijdens het Sint Maarten-zingen zagen de kinderen een hele heldere ster en wisten Naut en Dave het zeker: kijk, daar boven is opa's huisje.... Zelfs het opeten van Sint Maarten-chocolaatjes in de vorm van sterretjes bracht opa heel dicht bij: “Dat zijn opa-sterren.”

Ik ben altijd blij met een heldere sterrehemel ... hoeveel kinderen, kleinkinderen en vast ook wel volwassenen zullen niet een warm gevoel krijgen bij het zien van HUN STER

Charon
Uitvaartbegeleiding

Meer columns op:
Charonuitvaartbegeleiding.nl

Gijsje Teunissen - 06 21 51 61 30